

1 Timotei - Comentarii Jean Koechlin

Cu Timotei am făcut cunoștință în Fapte 16. Legăturile lui Pavel cu „adevăratul” său „copil în credință” erau foarte strânse. Cu toate acestea, el îi scrie în calitate de apostol, pentru a sublinia autoritatea pe care i-o conferea. Acest tânăr ucenic avea o misiune dificilă: de a porunci fiecăruia cum trebuia să se poarte în adunare (cap. 3.15). Îi fusese încredințată o misiune al cărei sfârșit (țel) era dragostea. După cum tribunalele nu sunt pentru oamenii cinstiți, tot așa legea nu îi mai privește pe cei care sunt îndreptățiți (v. 9). Acestora li se potrivește de acum dragostea, al cărei izvor este în Dumnezeu. Prin Duhul, ea este vărsată în inima noastră (Romani 5.5). Pentru a nu rămâne însă în noi ca o apă stătătoare, ci pentru a ne «străbate» și a țâșni spre folosul altora, nicio «conductă» nu trebuie să fie înfundată. Dragostea vine dintr-o inimă curată: debarasată de orice idol; dintr-o conștiință bună: care n-are nimic să-și reproșeze (Fapte 24.16); dintr-o credință neprefăcută: fără nicio formă de ipocrizie (2 Timotei 1.5). Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, creștinismul nostru nu va fi altceva decât trăncăneală fără rost („vorbire deșartă”, v. 6). Ce puternic contrast între legea care-l blestemă pe păcătos și harul care-l transportă în gloria și fericirea lui Dumnezeu!

Dacă cineva putea face o comparație între robia legii și evanghelia harului, acesta era fariseul Saul din Tars, devenit apostolul Pavel. Fidelitatea lui față de lege nu-l împiedicase cu nimic să ajungă cel dintâi dintre păcătoși. Nu-l prigonise el chiar pe Isus, în timp ce îi persecuta cu înverșunare pe ai Săi? Fără falsă smerenie, el se declara mai rău decât toți păcătoșii enumerați în versetele 9 și 10. Dar tocmai pe acești vinovați, și nu pe cei drepti, a venit Hristos Isus să-i mântuiască (Matei 9.13). Și, pentru că a putut fi mântuit chiar cel dintâi dintre păcătoși, nimeni nu-și poate spune că este prea păcătos pentru a putea beneficia de har. „Mi s-a arătat îndurare”, strigă apostolul în două rânduri (v. 13, 16). El măsoară grandoearea acestei îndurări în raport cu grozăvia propriei mizerii și imediat adorarea se înalță din inima lui (v. 17). Dacă adesea ne bucurăm atât de puțin de har, aceasta este poate pentru că nu a fost suficient de profundă convingerea noastră de păcat. „Cel căruia i se iartă puțin” – sau mai puțin decât gândește – „iubește puțin” (Luca 7.47). Prietene încă indiferent, răbdarea Domnului s-a manifestat și înspre tine, până acum. Nu-L mai lăsa să aștepte! Măine s-ar putea să fie prea târziu.

Apostolul, înainte de toate „acestea” pe care urma să i le spună lui Timotei (cap. 3.14; 4.6,11...), numește rugăciunea, sub diversele ei forme. De aici începe orice slujire creștină. Voia lui Dumnezeu de a mântui, lucrarea lui Hristos și rugăciunea noastră îi îmbrățișează pe toți oamenii. Datoria noastră este să ne rugăm pentru toți, fără limite, pentru că Dumnezeu dorește ca toți să fie mântuiți și pentru că Hristosul Isus S-a dat ca răscumpărare pentru toți. Dacă nu toți sunt mântuiți, aceasta nu ține deci de Dumnezeu, nici de Hristos, ci de duritatea inimii omului. Și este privilegiul nostru de a ne ruga pentru mulțimile care nu pot s-o experimenteze. Depinde de „cei care sunt în poziții înalte” ca noi să putem duce o viață pașnică și liniștită. De aceea, să-l cerem lui Dumnezeu să ne-o asigure prin intermediul lor, nu pentru a ne-o irosi spre satisfacerea poftelor noastre, ci pentru a fi mai liberi să ne ocupăm de salvarea celor păcătoși (Ezra 6.10). Frații, inclusiv cei mai tineri, sunt chemați să se roage în orice loc, în mod public în adunare. Surorile, dimpotrivă, să rămână acolo în tăcere; prin atitudinea și prin ținuta lor modestă însă, ele pot da o mărturie mai puternică decât prin cuvinte. Consecințele căderii se mențin pentru femei (Geneza 3.16), dar credința, dragostea, sfințenia și modestia sunt, chiar pentru pământ, garanții ale eliberării și ale binecuvântării.

Aspirarea la slujba de supraveghere (gr. „episkopos”) trebuie privită ca o dovadă de atașament față de adunare. Pentru a exercita funcțiile de supraveghetor (sau de bătrân) și de slujitor (diacon), nu se pune problema de studii, nici de examen, ci de condiții morale. Acestea sunt privite sub două aspecte: 1. o bună mărturie în adunare și în afară; 2. o experiență dobândită în viața creștină. În orice casă există o regulă de comportament, o disciplină colectivă, căreia fiecare i se supune. Așa este și în casa Dumnezeului celui viu: adunarea (1 Corinteni 14.40). Nu suntem nicidecum liberi să ne comportăm acolo după bunul nostru plac. Adunarea este stâlpul pe care este înscris Numele lui Hristos, Adevărul, pentru a-L face cunoscut întregii lumi. Mare este taina evlaviei, pentru că mare este Acela pe care se întemeiază relațiile noastre cu Dumnezeu. Venirea lui Isus ca Om pe pământ, dreptatea perfectă a umblării Sale în puterea Duhului Sfânt și sub privirea îngerilor, Numele Său predicat și crezut aici, jos, și înălțarea Lui în glorie constituie elementele inseparabile ale tainei de nepătruns încredințate adunării. Aceasta este responsabilă înaintea Domnului de a „susține” și de a păzi tot Adevărul (v. 15b: „Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului”).

Marea taină a evlaviei a fost disprețuită de mulți. Unii au eliminat ceea ce îi deranja; alții au adăugat practici legaliste sau superstiții. „Un bun slujitor” se hrănește cu „învățătura sănătoasă” (v. 6; vezi cap. 1.10b și 6.3). Atunci va fi în măsură să-i învețe pe alții (v. 11, 13). Evlavia este o virtute în care ne exersăm – în greacă „gimnazo”, de unde vine cuvântul gimnastică. Ne antrenăm în aceasta. Exercițiul fizic, sportul, este util pentru sănătatea trupului nostru – însă nu mare lucru în comparație cu progresul sufletului, pe care îl aduce practicarea zilnică a evlaviei. Să remarcăm că trebuie să ne exersăm în aceasta individual; nimeni nu poate trăi evlavialtaia. Numai în aceste condiții, tânărul Timotei va putea fi un „antrenor” pentru alții (Tit 2.7): un model în cuvânt, confirmat prin purtare, care este inspirată prin dragoste, care, la rândul ei, este luminată de credință, iar aceasta, în sfârșit, este păstrată prin curăție (v. 12). Dar cum se exersează evlavialtaia? Fiind ocupați cu lucrurile divine și dedicați lor în totul. Slăbiciunea mărturiei noastre provine adesea din faptul că ne împărțim în prea multe direcții. Să fim campioni unei singure cauze, cea a lui Hristos (2 Corinteni 8.5). Vom face astfel progrese evidente pentru toți (v. 15).

În relațiile cu alți creștini, acestea sunt legăturile, de familie, care trebuie să ne servească drept model: „ca pe un tată, ... ca pe frați, ... ca pe mame, ... ca pe surori” (v. 1, 2). Să nu pierdem niciodată din vedere faptul că noi formăm o singură familie, familia lui Dumnezeu. Fiecare este invitat să-și arate evlavialtaia, însă în primul rând în propria casă (v. 4). Fariseii predicau invers. Tot făcând paradă de pietate, ei anulau porunca lui Dumnezeu, abătându-i pe copii de la îndatoririle lor cele mai legitime față de părinți (Marcu 7.12,13). Un singur verset, versetul 10, rezumă o viață întreagă de slujire pentru Domnul. De ar putea fiecare creștin să nu dorească nimic diferit de aceasta! Aceste paisprezece versete (v. 3-16) consacrate văduvelor ne amintesc că Dumnezeu veghează asupra lor într-un mod cu totul special (Psalmul 68.5). Evanghelia după Luca menționează patru dintre ele: pe Ana, a cărei activitate de rugăciune noapte și zi este ilustrată în versetul 5 (Luca 2.36-38); pe văduva din Nain, căreia Isus i-a redat fiul (Luca 7.12...); pe cea care în parabola din Luca 18 cerea dreptate; de asemenea, pe văduva cea săracă, care sub ochii Domnului – și spre bucuria Lui – dă pentru vistieria Templului tot ce avea pentru a trăi (Luca 21). O credință în totalitate în El, iată ce-l place lui Dumnezeu mai presus de orice (Evrei 11.6)!

Pavel continuă să-i expună lui Timotei „cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu” (cap. 3.15). Este o chestiune de o importanță capitală aceasta și de ea sunt interesați: Dumnezeu Însuși – este Casa Sa; Hristos Isus; de asemenea, îngerii aleși, chemați să privească înțelepciunea lui Dumnezeu în adunare (v. 21; Efeseni 3.10)! Iar această înțelepciune „atât de felurită” trebuie să apară și în detaliile variate ale vieții de adunare: în manifestarea exterioară a respectului turmei față de bătrânii ei, în comportamentul slujitorului lui Dumnezeu pentru reglementarea cazurilor dificile, în instrucțiunile date robilor... (cap. 6.1,2). Câte dezordini apar atunci când nu ne mai supunem cuvintelor sfinte, care sunt nu ale lui Pavel sau ale lui Timotei, ci ale Domnului nostru Isus Hristos (v. 3; 1 Tesaloniceni 4.2,8)! Evlavie însoțită de mulțumire este în ea însăși un câștig, un mare câștig la îndemâna tuturor (vezi cap. 4.8). Civilizația noastră se bazează pe crearea și pe satisfacerea nevoilor întotdeauna noi. Cu toate acestea, inima lăcomă a omului rămâne nesățulă (comp. v. 9, 10 cu Psalmul 49.16-20). Să-l mulțumim Domnului că ne asigură necesarul (v. 8). Vom fi întotdeauna satisfăcuți cu ceea ce ne dă, dacă El Însuși, Dăruitorul (care este mărșăl Obiect al evlaviei), ne satisface deplin inima.

„Dar tu...!”. Omul lui Dumnezeu – și fiecare copil al lui Dumnezeu – trebuie fără-nțetare aici, pe pământ, să meargă împotriva curentului. El fuge de ceea ce lumea iubește și caută: banii și lucrurile care se pot obține cu bani (v. 10). El urmărește ceea ce-l place Domnului: dreptate, evlavie, credință, dragoste, răbdare, blândete (v. 11). El așteaptă arătarea Domnului, acest timp când totul va fi manifestat (v. 14). Apostolul nu-i confundă pe cei care sunt bogați (v. 17) cu „cei ce vor să fie bogați” (v. 9). Proiectează însă asupra bunurilor din „veacul de acum” lumina eternității. Obiectul încrederii noastre nu îl constituie darurile, ci Acela care ni le dă (v. 17b); adevăratul câștig este evlavie; adevăratele bogății, faptele bune (v. 18); adevărata comoară, o temelie bună pentru viitor (v. 19). În adevăr, să știm și noi să distingem și să apucăm „adevărata viață”! „Fugi...”, „urmărește...”, „luptă-te...”, „apucă...” – sunt verbe pe care le-am întâlnit în lectura noastră (v. 11, 12). Versetul 20 face să se audă un ultim imperativ, deosebit de solemn: „O, Timotei, păzește ce ți s-a încredințat” (vezi și v. 14 și 2 Timotei 1.14)! Astfel este îndemnul final, în care îi invităm pe fiecare dintre tinerii noștri cititori să înlocuiască numele lui Timotei cu propriul lor nume.

clickbible.org